

ELIZABETH PETERS

AL
press

edice
KIOKAN

STRÁŽKYNĚ PODSVĚTÍ

edice
KIO KAN

ELIZABETH
PETERS

STRÁŽKYNĚ
PODSVĚTÍ

edice
KLOKAN

Copyright © 1997, MPM Manor, Inc.

Translation © Eva Konečná, 2009

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SEEING A LARGE CAT

přeložila Eva Konečná

Redakční úprava Jana Pleskotová

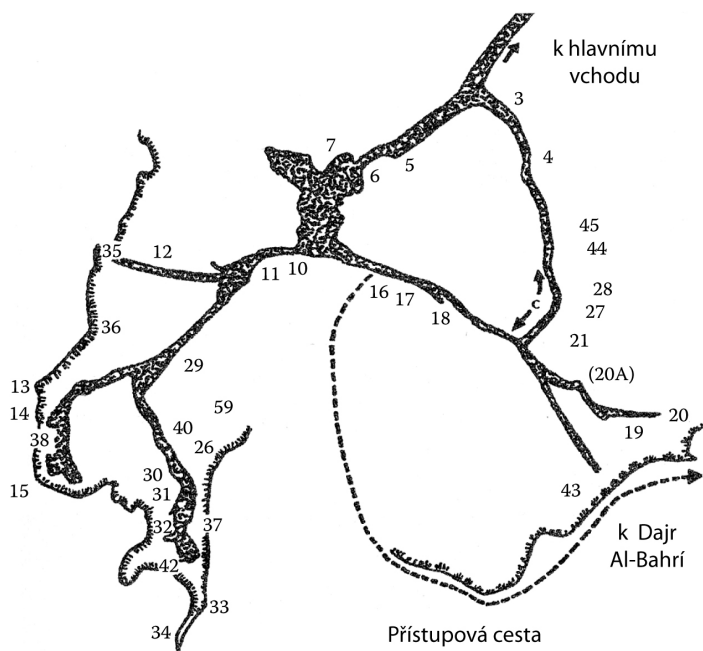
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2009 shop@alpress.cz

Vydání druhé

ISBN 978-80-7543-704-4

*Věnováno M. C. a jeho zástupci,
ať jsou (nebo je) kdekoliv.*

ÚDOLÍ KRÁLŮ

0 20 40 60 80 100

Předmluva

Vydavatel s potěšením oznamuje světu literárního bádání, že nedávno vyšla na světlo nová kolekce písemností paní Emersonové. Na rozdíl od jejích deníků neobsahují ucelený příběh, ale jde o nesourodou směsici zahrnující dopisy, fragmenty deníkových záznamů a útržky rukopisů dosud neidentifikované osoby.

Existuje naděje (u některých), že nové pátrání v rozpadajícím se starém sídle, ze kterého tato kolekce pochází, objeví další materiály včetně chybějících dílů deníků paní Emersonové. Ať tomu bude jakkoliv, současný vydavatel očekává, že bude v nadcházejících letech plně zaneprázdněn tříděním, porovnáváním, posuzováním a definitivním komentováním těchto fascinujících dokumentů. Jejich důležitost pro deníky paní Emersonové je v současnosti sporná. Vyžadují intenzivní textovou analýzu a cestování do vzdálených míst, aby se dalo určit jejich chronologické místo v celé sáze. Nicméně určité sekce, které vydavatel označil jako Rukopis H, zapadají do sledu událostí popsanych v tomto svazku. Je potěšen, že je zde může nabídnout.

Kapitola jedna

*Manželé nestojí o opačný názor.
Alespoň já žádného takového neznám.*

„Káhira je v poslední době přeplněná turisty,“ prohlásila jsem, „a mnozí z nich nejsou o nic lepší, než by měli být! Je mi skutečně líto, když vidím tak prvotřídní hotel, jako je *Shepherd*, že dovoluje příslušníkům mužského pohlaví postávat u vchodu a okukovat dámské hosty. Jejich chování je absolutně skandální.“

Manžel vyndal dýmku z úst. „Chování průvodců, nebo dámských hostů? Především jsme ve dvacátém století, Amelie, a já často slyšel, jak znevažujete rigidní zásady morálky prosazované Jejím zesnulým Veličenstvem.“

„Století je staré teprve tři roky, Emersone. Vždycky jsem pevně věřila v rovná práva všech lidí, ale některá z nich by se měla uplatňovat pouze v soukromí.“

Právě jsme pili čaj na proslulé terase hotelu *Shepherd*. Zářivé listopadové slunce jen slabě zastiňovala mračna prachu vířená koly povozů a kopyty oslů a velbloudů, pohybu-jících se po Sharia Kamel. Dvojice obřích černohorských dveřníků v rudobílých uniformách s pistolemi zasunutými za šerpami byla jen částečně úspěšná v ochraně blížících se hostů před dotěrností prodavačů metel na odhánění much, padělaných skarabů, pohlednic, květin a fíků a před průvodci.

Nezávislí turisté si často najímali někoho z těchto individuí, aby jim připravovali výlety a dohlíželi na služebnictvo. Všichni hovořili jedním nebo více evropskými jazyky – podle módy – a dávali si velmi záležet na svém vzezření. Elegantní galíbie a složitě zamotané turbany nebo beduínské pokrývky hlavy jim dodávají romantický vzhled, který přitahuje zahraniční návštěvníky, zejména ženského pohlaví, aspoň co jsem slyšela.

Pozorovala jsem pár, který vystoupil z kočáru a blížil se ke schodům. Mohli to být jedině Angličané. Džentlmen měl monokl a hůlku se zlatou hlavicí, s níž podrážděně mával na otrhané prodavače, shlukující se kolem nich. Dáma měla našpulené rty a nos vysoko do vzduchu, ale když procházela kolem jednoho z průvodců, věnovala mu krátký pohled zpod širokého klobouku, zdobeného květinami, a důrazně přikývla. Průvodce s plnovousem zvedl prsty ke rtům a usmál se na ni. Na rozdíl od nepozorného manžela té dámy mi bylo okamžitě jasné, že došlo k určení nebo potvrzení dostaveníčka.

„Člověk těžko může obviňovat dámy, že dávají přednost svalnatým, dobře stavěným mladíkům, jako je tenhle, před průměrnými anglickými manželi,“ poznamenal Emerson, jenž si této výměny také všiml. „Ten chlapík má elán chodícího obelisku. Představte si, jaký je v...“

„Emersone!“ okřikla jsem ho.

Emerson mi věnoval široký nestoudný úsměv a pohled, který mi připomněl (pokud bylo nějaké připomenutí třeba), že on sám rozhodně není v tomhle a ani v jiném ohledu průměrný anglický manžel. Emerson vyniká ve zvolené profesi egyptologa stejně jako v roli oddaného chotě. V mých milujících očích vypadá přesně tak, jak vypadal toho dávného dne, kdy jsem se s ním setkala v jedné hrobce v Amarně – husté tmavé vlasy, planoucí modré oči, svalnatá a impozantní postava jako u prů-

vodců, ovšem s výjimkou vousů, jichž se vzdal na mou žádost. Oholení odhalilo Emersonovu silnou bradu a v ní dolíček, jenž dodává jeho hezké tváři další odlišnost. Jeho úsměv a upřený azurový pohled mě jako vždycky obměkčily, ale v tomto tématu jsem si nepřála pokračovat v přítomnosti naší adoptované dcery (i když jsem ho nastolila já).

„Ale má dobrý vkus, teto Amelie,“ ozvala se Nefret. „Ten mladík je z celé skupiny nejhezčí, nemyslíš?“

Při pohledu na ni jsem pocítila určité sympatie se strašlivým muslimským zvykem zahalovat ženy od hlavy k patám do neprůhledných závojů. S rudozlatými vlasy a pomněnkovými očima byla pozoruhodně krásná. Kdyby byla řádně vychovávaná jako mladá anglická dívka, dokázala bych se vypořádat s nevyhnutelnými důsledky jejího vzhledu, jenže prvních třináct let svého života strávila v odlehlé oáze v Núbijské poušti, kde získala, nikoliv překvapivě, jisté výstřední představy. Zachránili jsme ji a vzkřísili v ní dědictví po předcích a byla nám drahá jako vlastní dcera. Její neobvyklé názory by mi až tolik nevadily, kdyby je nevyjadřovala tak veřejně!

„Ano,“ pokračovala zamyšleně, „člověk chápe, že ti mladíci, tak energičtí a romantičtí ve volných oděvech a turbanech, jsou přitažliví zejména pro slušné a dobře vychované dámy, které vedou spořádané a nudné životy.“

Emerson zřídka poslouchal cokoli, co nesouviselo s egyptologií, jeho profesí a hlavní vášní. Ale určité zkušenosti z posledních několika let ho naučily, aby si raději všímal toho, co Nefret říká.

„K čertu romantičtí,“ zabručel, když vyndal dýmku z úst. „Zajímají je pouze peníze a další laskavosti poskytované těmi hloupými ženami. Máš dostatek zdravého rozumu, aby ses o takové lidi nezajímala, Nefret. Doufám, že ti tvůj život nepřipadá spořádaný a nudný?“

„S tebou a tetou Amelií?“ Zasmála se a s výbušnou nevázaností rozpřáhla paže a nastavila obličej slunci. „Je úžasný! Každou zimu vykopávky v Egyptě, učení se novým věcem, stále ve společnosti těch, kteří jsou mi nejdražší, sice tebe, tety Amelie, Ramsese a Davida, kočky Bastet a...“

„Kde, sakra, vězí?“ Emerson se podíval na hodinky a zamračil se. „Má už dvouhodinové zpoždění.“

Neměl na mysli kočku Bastet, nýbrž našeho syna Ramsese, kterého neviděl šest měsíců. Na konci sezony vykopávek v minulém roce jsem přece jenom podlehlá prosbám našeho přítele šejka Mohammeda. „Nechte ho u mě,“ zadonil ten nic netušící starý muž. „Naučím ho jezdit a střílet a stát se vůdcem lidu.“

Tento program mi připadal poněkud neobvyklý a v případě Ramsese přímo alarmující. Ramses toho léta oslavil šestnácté narozeniny a podle muslimských měřítek se z něho stal dospělý muž. Musím podotknout, že tyto normy neuznávám. Výchova Ramsese mě donutila věřit v existenci andělů. Skutečnost že dospěl do svého současného věku, aniž by se zabil nebo byl zavražděn některým z mnoha lidí, které urazil, mohl zajistit pouze zásah nadpřirozených sil. Podle mého názoru potřeboval zušlechtit, nikoliv povzbuzovat k rozvíjení necivilizovaných schopností, v nichž byl už nyní až příliš dobrý. Pokud jde o představa Ramsese stojícího v čele svých následovníků... Tak z toho jsem měla závat.

Nicméně Ramses a jeho otec moje námitky odmítli. Jedinou útěchou mi bylo, že Ramsese bude doprovázet jeho kamarád David. Doufala jsem, že tento egyptský mladík, prakticky adoptovaný Emersonovým mladším bratrem a jeho ženou, dokáže zabránit Ramsesovi, aby se zabil nebo zdemoloval tábor.

Nejvíce mě však překvapilo, že se mi po synovi poněkud stýskalo. Zpočátku jsem si vychutnávala klid a ticho,

ale po nějaké době to začalo být nudné. Žádné tlumené exploze v Ramsesově pokoji, žádné výkřiky nových služek, které narazily na jeho mumifikované myši, žádné návštěvy rozezlených sousedů stěžujících si, že jim Ramses ukradl lišku a tím pokazil hon, žádné hádky s Nefret...

Davem se prodírali dva muži a blížili se k terase. Byli vysocí a ramenatí, ale tím jejich podobnost končila. Jeden vypadal jako slušný mladý džentlmen v dobře padnoucím tvídovém obleku s vycházkovou holí v ruce. Očividně pobýval v Egyptě nějakou dobu, jelikož jeho opálený obličej připomínal hezkou oříškovou hněď. Jeho společník na sobě měl sněhobílý hábit a beduínskou pokrývku hlavy, jež stínila jeho typické arabské rysy – husté tmavé obočí, vystupující orlí nos a tenké rty, rámované elegantním černým knírkem.

Jeden z mnoha obřích strážců pokročil dopředu, jako kdyby chtěl mladíky zastavit. Gesto toho Araba ho ale donutilo ustoupit a zírat, jak mladí muži pokračují po schodišti.

„No tohle!“ zvolala jsem dotčeně. „Nechápu, kam to v *Shepherdu* spěje. Neměli by nechat ty průvodce...“

Větu jsem nedokončila. Nefret s potěšeným výkřikem vyskočila ze židle, rozběhla se, přičemž jí spadl klobouk z hlavy, a vrhla se na toho beduína. Několik minut z ní byla vidět pouze rudozlatá hlava, protože její štíhlé tělo zahalily jeho rozevláté rukávy.

Emerson, jenž vyrazil za ní, odtáhl Nefret od beduína a začal mu třást rukou. Nefret se obrátila k druhému mladíkovi. Ten k ní natáhl ruku. Nefret ji se smíchem odstrčila a objala ho stejně, jako objímala Ramsese.

Ramses? Ten malý chlapec? Ramses nikdy nebyl normální malý chlapec, ale vyskytly se chvíle (většinou když spal), kdy vypadal normálně. Ze spícího cherubína s houštinou světlých kadeří, malýma bosýma nožkama, nevinně

vykukujícíma zpod lemu bělostné noční košile, se stal mladý muž s knírkem! Domnívala jsem se, že k takové proměně nemůže dojít přes noc. Vlastně když jsem o tom teď přemýšlela, uvědomila jsem si, že byl rok od roku vyšší. Nyní byl skoro stejně velký jako jeho otec, dobrých sto osmdesát centimetrů. Budu si s tím muset poradit. Ale ten knírek...

S nadějí, že moje ochromení bude považováno za důstojnou zdrženlivost, jsem zůstala sedět. Emerson natolik zapomněl na britskou rezervovanost, že objal syna kolem ramen a vedl ho ke mně. Ramsesova přirozeně snědá plet ještě více ztmavla sluncem a větrem, a dokonce byla hnědší než plet jeho egyptského přítele. Tvářil se naprosto bezvýrazně jako vždycky. Sklonil se ke mně a poslušně mě políbil na tvář.

„Dobré odpoledne, mami. Vypadáš velmi dobře.“

„Nemohu říct totéž o tobě,“ odpověděla jsem přísně. „Ten knírek...“

„Teď ne, Peabodyová,“ zasáhl Emerson. „Zatraceně, tohle má být oslava. Podstatné je, že jsou oba tady, celí a zdraví.“

„A proklatě pozdě,“ dodala Nefret a usadila se na židli, kterou jí David podržel. Číšník jí podal klobouk. Nedbale si ho narazila na hlavu a pokračovala: „Ujel vám ranní vlak?“

„Vůbec ne,“ odvětil David. Jeho angličtina už byla téměř stejně perfektní jako moje. Arabský původ se u něho projevoval jen ve chvílích rozrušení. „Profesor a teta Amelie možná obdrží stížnosti od některých pasažérů, protože kmen se s námi loučil, jak je jejich zvykem. Cválali podél trati a stříleli z pušek. Cestující v našem vagonu padli na podlahu a jedna dáma dostala hysterický záchvat.“

Nefretiny oči se třpytily smíchem. „Škoda že jsem tam nebyla. Je to zatraceně... Promiň, teto Amelie, je to tak nefér! Kdybych byla muž, mohla bych zůstat s vámi.“

Ale trávit šest měsíců jako beduínská žena by mě určitě nebavilo.“

„Nebyla bys tak omezovaná, jak si myslíš,“ ujistil ji David. „Překvapilo mě, kolik svobody kmen ženám dopřává. Ve vlastním táboře se nemusejí zahalovat a své názory vyjadřují se stejnou otevřeností, jakou schvaluje teta Amelie. Ale asi by se jí nelíbil způsob, jakým mladé svobodné dívky vyjadřují svůj zájem o...“ Prudce se zarazil a vrhl úzkostný pohled na Ramsese. Ramsesův výraz byl neproniknutelný jako vždy, ale nebylo těžké vydedukovat, že dal Davidovi nějaký signál – možná ho kopl pod stolem –, aby se zdržel dokončení té zrádné věty.

„Dobrá, dobrá,“ ozval se Emerson netrpělivě. „Tak proč jste se opozdili?“

„Zastavili jsme se u *Meyer and Company* na Muski,“ vysvětloval Ramses. „David si chce pořídit nový oblek.“

David se sebevědomě pousmál. „Namouduši, teto Amelie, ani jeden z nás nemá solidní oblek odpovídající našemu postavení. Nechtěl jsem tě uvádět do rozpaků nevhodným oblečením.“

„Hmm,“ zamumlala jsem s pohledem na syna, jenž mi odpověděl nic neříkajícím výrazem.

„Jako by někomu z nás na tom záleželo!“ zvolala Nefret. „Nechat nás nervózně čekat a znepokojovat se kvůli něčemu tak hloupému!“

„Opravdu až tak?“ opáčil Ramses.

„Nervózně a znepokojeně? Já ne! Zato profesor a teta Amelie...“ Nefretino zamračení se proměnilo v okouzlující úsměv a s půvabným, impulzivním přátelstvím, které bylo nedílnou součástí její povahy, natáhla obě paže, každou k jednomu z mladíků. „Jestli to musíte vědět, tak jste mi zoufale chyběli. A teď vidím, že se budu muset ujmout role společnice. Oba jste tak vysocí a hezcí, že všechny malé holky na vás nechají oči.“

Ramses pustil její ruku, jako by páčila. „*Malé holky?*“

Jak často, drahý čtenáři, je to jen drobný, zdánlivě bezvýznamný incident na počátku sledu událostí, který neúprosně vyvolá tragické vyvrcholení! Kdyby se Ramses nerozhodl objevit v tom šviháckém obleku, kdyby Nefretino bouřlivé uvítání k nim nepřilákalo všechny zraky, kdyby Ramses nezvýšil hlas v dotčeném barytonovém zvolání... Následky nás vtáhnou do jednoho z nejzmatenějších a nejbizarnějších kriminálních případů, jaký jsme kdy vyšetřovali.

Na druhé straně je možné, že by se to stejně stalo.

Ramses se ovládl a Nefret se moudře zdržela dalších provokací. Byli spolu opravdu nejlepší kamarádi – pokud se neškorpili jako rozmazlené děti – a jakékoliv její přání dokázalo utišit jeho hněv.

„Dovedl bys přesvědčit monsieur Maspera, aby mi dovolil prozkoumat některé mumie v muzeu?“ otázala se ho.

„Odmítá mě už několik dní, jako bych mu navrhovala něco zakázaného nebo šokujícího.“

„Možná je opravdu v šoku,“ usmál se David. „Nemůžeš ho obviňovat, Nefret, všechny dámy považuje za křehké a háklivé.“

„Klidně ho budu obviňovat. Tetě Amelii dovolí úplně všechno, co chce.“

„Je na ni zvyklý,“ poukázal Ramses. „Zajdeme za ním společně. Ty, já a David. Nám třem neodolá. Jaké mumie máš konkrétně na mysli?“

„Zejména tu, co jsme našli před třemi roky v hrobce Tetišeri.“

„Dobré nebe,“ vyhrkl David a zdálo se, že je poněkud otřesen. „Už chápu, proč Maspero... Tedy musíš uznat, Nefret, že je to mimořádně nechutná mumie. Nezabalená, nepojmenovaná, svázané ruce a nohy...“

„Pohřbená zaživa,“ dokončila Nefret. Opřela se lokty o stůl a předklonila se. Z vyčesaných vlasů se jí uvolnila

kadeř a volně jí visela přes spánek; tváře měla zardělé vzrušením a modré oči jen zářily. Nějaký pozorovatel by se mohl domnívat, že se baví o módě nebo flirtování. „Alespoň se to domníváme. Chci se na ni znovu podívat. Víte, zatímco jste se potulovali pouští, já si zlepšovala vzdělání. V létě jsem absolvovala kurs anatomie.“

„V londýnské lékařské škole pro ženy?“ se zájmem se zeptal Ramses.

„Kde jinde?“ V Nefretiných očích zajiskřilo. „Je to jediná instituce v naší osvícené zemi, kde se mohou ženy vzdělávat v medicíně.“

„Je to stále pravda?“ nevzdával se Ramses. „Měl jsem dojem, že v Edinburghu, Glasgow, a dokonce na londýnské univerzitě...“

„Vem tě čert, Ramsesi. Vždycky ničíš mou ohnivou rétoriku pedantickým trváním na detailech!“

„Omlouvám se,“ pronesl trpělivě Ramses. „Tvoje tvrzení o diskriminaci žen ve všech oblastech vyššího vzdělání nemůže těch několik výjimek, které jsem zmínil, nijak změnit. Věřím, že problém žen získat kvalifikaci k provozování medicíny je skoro stejně velký, jako byl před padesáti roky. Obdivuji tě, Nefret, že vytrvááš i za tak nepříznivých podmínek. Dovol mi, abych tě ujistil, že jsem stoprocentně nejen na tvé, ale i na straně ostatních dam.“

Usmála se na něho a stiskla mu ruku. „Vím, že jsi, drahý Ramsesi. Jenom jsem žertovala. Doktorka Aldrich-Blakeová mi dovolila účastnit se jejích přednášek! Myslí si, že jsem nadaná...“

Potěšená pohledem na jejich přátelské souznění jsem jejich rozhovor sledovala tak soustředěně, že jsem si nevšimla blížící se mladé dámy, dokud nepromluvila. Ovšem nikoli k někomu z nás, nýbrž ke svému společníkovi. Bylo nemožné neslyšet ji. Zastavili se nedaleko našeho stolu a její hlas byl nesmírně pronikavý.

„Říkala jsem ti, ať mě necháš samotnou!“

Neviděla jsem ji přicházet, ale Ramses zřejmě ano. Okamžitě vyskočil na nohy. Strhl si z hlavy kefiju (tuto zdvořilost na ženské příslušnice své rodiny nerozšířil) a řekl: „Mohu nějak pomoci?“

Dívka, jež svá slova zdůrazňovala mácháním rukou, se k němu otočila. „Ach, děkuji vám,“ vydechla. „Prosím, můžete ho donutit, aby šel pryč?“

Její společník na ni zíral s otevřenými ústy. Jeho jinak příjemnou tvář kazila dlouhá čelist a zahnutý nos. Byl hladce oholený, měl šedé oči a vlasy neurčité hnědé barvy. „Podívej, Dolly,“ začal a natáhl ruku.

Myslím, že neměl v úmyslu dívku zadržet, ale neměla jsem možnost to zjistit. Ramses ho totiž popadl za zápěstí. Ten pohyb byl zjevně nenucený a stisk nenásilný, ale mladý muž vyjekl a padl na kolena.

„Dobrý bože, Ramsesi,“ vykřikla jsem. „Okamžitě toho muže pusť.“

„Jistě,“ odvětil Ramses. Uvolnil sevření, ale musel udělat ještě něco jiného, co jsem neviděla, protože nešťastník se ztěžka posadil.

Ponížení je pro mladého muže mnohem horší než fyzická bolest. Mladík se vyškrábal na nohy a odcházel, přesto ještě stačil vyslat směrem na Ramsese výhrůžný pohled.

Samozřejmě že vinil Ramsese. Jako muž byl příliš hloupý, než aby si uvědomil (podobně jako já), že celý incident vyprovokovala ta dívka. Její drobné ruce nyní spočívaly na Ramsesově paži a hlavu nakláněla tak, aby mu mohla obdivně hledět do očí. Tvář jí rámovaly vlasy tak světlé, až byly téměř bílé, a oblečená byla podle poslední módy. Odhadovala jsem ji na dvacet, možná na méně let. Mladé Američanky (její příslušnost prozrazoval přízvuk) jsou mnohem sofistikovanější a nevázanější než jejich anglické protějšky. Nebylo pochyb, že tato dívka má bohaté

rodiče. Na jejím těle se třpytily diamanty, bohužel zcela nevhodné pro tuto denní dobu a její věk.

„Dovolte, abych vám představila svého syna, slečno Bellinghamová,“ řekla jsem. „Ramsesi, pokud slečna Bellinghamová cítí, že na ni po tom nepříjemném zážitku jdou mdloby, navrhuji, abys jí nabídl židli.“

„Děkuji, madam. Už jsem v pořádku.“ Obdařila mě úsměvem. Měla docela líbivou tvář bez výrazných rysů, kromě páru velkých a velmi dojmavých hnědých očí, které tvořily nápadný kontrast s jejími světle stříbrnými vlasy. „Samozřejmě že vás znám, paní Emersonová. O vás a vašem manželovi mluví celá Káhira. Ale jak víte jméno tak nevýznamné osůbky, jako jsem já?“

„Minulý týden jsem se setkala s vaším otcem,“ odpověděla jsem. Emerson zavrčel, ale zdržel se poznámky. „Zmínil se o své dceři jako o Dolly. Předpokládám správně, že je to přezdívkou?“

„Podobně jako Ramses,“ oznámila ta nevýznamná osůbka a nabídla mu ruku v rukavičce. „Je mi potěšením, že vás poznávám, pane Emersone. Tolik jsem toho o vás slyšela, ale netušila jsem, že jste tak... Děkuji vám. Opravdu si cením vaší galantnosti.“

„Co kdybyste se k nám připojila?“ otázala jsem se, jak vyžadovala zdvořilost. „A dovolte mi představit vám slečnu Forthovou a pana Todrose.“

Přelétla pohledem Davida, jako by byl neviditelný, a krátce spočinula zrakem na Nefret s kamenným výrazem v obličeji.

„Těší mě. Obávám se, že nemohu zůstat. Tamhle už jde otec. Pozdě jako vždycky. Hrozný člověk! Přitom na mě se zlobí, když ho nechám čekat.“

Vrhla unylý pohled na Ramsese a spěchala pryč.

Muž, který ji čekal na vrcholu schodiště, na sobě měl staromódní redingot a sněhobílou náprsenku. Jelikož jeho vo-

jenská hodnost, jak jsem byla informována, pocházela ze služby v jižanské armádě během americké občanské války, muselo mu být nejméně šedesát let, ale vypadal mladší. Měl vzpřímené držení těla a štíhlé údy kavaleristy. Bílé vlasy, poněkud delší, než bylo módní, zářily jako stříbrná přílba. Úhledně zastřižená bradka a knír vyvolávaly vzpomínku na fotografie generála Lee. Domnívám se, že se mu snažil záměrně připodobnit.

Nicméně z plukovníkovy tváře nevyzařovala ona benevolence jako z výrazu zmíněného hrdiny Konfederace. Musel být svědkem toho střetu nebo jeho součástí, protože než zavěsil dceřinu ruku do své paže a odvedl si ji, vrhl na nás dlouhý pohled.

„Zajímavé,“ poznamenal Ramses, když si opět sedal. „Otče, při zmínce jeho jména jsem z tvé reakce nabyl dojmu, že tvoje dřívější setkání s plukovníkem Bellinghamem nebylo právě přátelské. Co přesně udělal, že vyvolal tvůj hněv?“

„Ten chlápek,“ pronesl důrazně Emerson, „měl tu drzost nabídnout mi pozici svého poskoka. Je to další z těch diletantů, kteří si krátí čas předstíráním, že jsou archeologové.“

„No tak, Emerson, vždyť víte, že to nebyl ten pravý cíl,“ vmísila jsem se. „Nabídka financování vaší práce měla povahu úplatku. Uznávám, že z jeho strany se jednalo o chybu. To, oč mu opravdu šlo...“

„Amelie,“ otočil se Emerson ke mně a mohutně zafuněl. „Říkal jsem vám, že se o tom nechci bavit. Rozhodně ne před dětmi.“

„*Pas devant les enfants?*“ zeptala se ironicky Nefret. „Profesore, my už dávno nejsme *enfants*. Vsadím se, že dokážeme uhádnout, co plukovník chtěl. Gardedámu nebo guvernanku, případně chůvu pro tu dívku s tváří panenky! Určitě nějakou potřebuje.“

„Podle plukovníka spíše osobního strážce,“ upřesnila jsem věcně.

„Peabodyová!“ zařval Emerson.

Číšník upustil podnos s čajem a všichni na doslech přestali hovořit a zírali na nás.

„To nemá smysl, Emersoně,“ řekla jsem klidně. „Nefret nehádá. Ví, co plukovník sleduje, i když se rozpakuju brát v úvahu, jak to ví. Poslouchání za dveřmi...“

„Je občas užitečné,“ doplnila Nefret. Věnovala Ramse-
sovi spiklenecký úsměv a on odpověděl lehkým zdvižením
koutků, což je jeho verze úsměvu. „Nekárej mě, teto Ame-
lie, neposlouchala jsem za dveřmi. Náhodou jsem prochá-
zela salonem, když jsi hovořila s plukovníkem, a nemohla
jsem neslyšet profesorovy komentáře. Nebylo těžké do-
myslet si, co je tématem rozhovoru. Ale nemohu uvěřit, že
by té malé huse hrozilo nějaké nebezpečí.“

„Od koho?“ otázal se Ramses. „Snad ne od toho chlápka,
který byl s ní?“

„To bych neřekla,“ potvrdila Nefret. „Plukovník Bel-
lingham tvrdil, že u ní nedokáže udržet žádnou společ-
nici. Tři z nich onemocněly nebo se zranily za záhadných
okolností. V posledním případě, jak prohlásil, se nějaký
kočí pokusil unést Dolly a byl by ji vtáhl do kočáru, kdyby
tomu její služebná nezabránila. Popřel, že by věděl, kdo je
za to zodpovědný, nebo proč by mu někdo chtěl sebrat jeho
drahouška Dolly.“

„Výkupné?“ nabídl David. „Musejí být bohatí, byla ově-
šena šperky za patřičně vysokou cenu.“

„Pomsta?“ napadlo Ramsese. „Plukovník může mít ně-
jaké nepřátele.“

„Zklamaná láska,“ zamumlala ihned Nefret sladkým
hlasem.

Na stůl dopadla Emersonova pěst. Jelikož jsem čekala,
že se může něco takového stát, podařilo se mi zachytit ky-
mácející se konvici na čaj.